

Na paškál

Rimortis

Zahrada je plná jedovatých plazů,
dokonalost mívá pramálo kazu.
Srdce se sevře a prudce uhodí,
dveře se otevřou, zbraň v dlani zastudí.

Posledních vteřin pár dává mi vzpomenout,
ztrácí se očí žár, je temnou oponou.
Tep srdce pohasnul a studí docela
kůže co necítí a cítit neměla.

Sám brodím se bažinou,
dál však s hlavou vztyčenou,
vidím tváře známé, ve všech stín.

Zabývám se esperantem na paškál světa,
vykoupím se drahým fantem, kouzelná věta.
Slyším hudbu, cítím tanec a zní kastaněta
vidím světlo, blíží se konec a po mně veta.

Dekadentní zlo svůdné k závratí,
když mě jednou lapí, zpět už nevrátí.
Za mými činy stojí cizí muž,
ten pocit viny bodá jako nůž.

Zrodí se budoucí a skončí minulé,
jsme jen součástí dávné teze strnulé.
Život je v osudí, zamčený v rébusy,
štěstí se nevzbudí, rozbité na kusy.

Sám brodím se bažinou ...

Zabývám se esperantem na paškál světa ...